

Tarina ujosta pojasta

Julkaistu 22.11.2007

Tässä tarina ujosta ja sulkeutuneesta pojasta joka ei koskaan tahtonut sellainen olla..

Elämäni ensimmäiset vuodet olivat ihan niinkuin kenen tahansa normaalin lapsen. Koulussa oli kivaa, välit vanhempiin olivat kunnossa ja siskonkin kanssa tulin toimeen. Kaikki oli niinkuin normaalissa lapsuudessa kuuluukin olla, harrastukset, lemmikit ja parhaat kaveritkin minulla oli. Ala-aste sujui hyvin ja olinkin luokkamme parhaita oppilaita. Sekä myös luokan viihdyttäjä ja kaikki tuntuikin pitävän minusta. Kuudennella luokalla isäni ja äitini erosivat ja muutimme pienempään asuntoon äitini ja sisareni kanssa. Siirtyessäni seitsemännelle luokalle koulusta tuli suorastaan helvetti. Kaikki koulun vanhemmat oppilaat ottivat minut jostain syystä silmätikukseen, ja kiusasivat ja muksivat minua aina kun vain näkivät minut. Syytä voi vain arvailla, mutta usein minua pidettiin kovana kaverina jollaisen kuvan virheellisesti saatoinkin antaa. Sekä ulkonäköni ei tuntunut miellyttävän muita?

Muistan pelänneeni jokaista koulupäivää hullun lailla. Aamuisin juoksin kouluun ettei kukaan kerennyt huomata minua ja välitunnit piilottelin jossain turvallisessa paikassa. Kuitenkin minut aina jostain löydettiin ja turpaan tuli ja itsetuntoni romutettiin. En uskaltanut puhua kenellekkään opettajalle koska pelkäsin kosta, enkä kyllä olisi kehdannutkaan. Tätä jatkui yläasteen kaksi ensimmäistä vuotta ja aloin olla entistä jännittyneempi ja pelokkaampi, kunnes sitten viimein oltiin koulun vanhimpia jolloin kiusatusta tuli kiusaaja. Muistan usein mielessäni hävenneeni ns. mopotusta joka tuntui olevan niin normaalia muille. Näin kiusatuissa aina itseäni ja kuitenkin tunsin jotenkin nauttivani tilanteista. Ehkä kostona omasta kohtalostani.

Tuolloin tapasin ensirakkauteni ja elämä tuntui olevan suht hyvin kaikin puolin. Pääsin jatko-opiskelemaan ja ystävien kanssa oli hyvät välit. Mutta sisälläni oli silti pelko ja ahdistus joista en päässyt millään eroon. Noihin aikoihin löysin myös alkoholin, joka teki minusta rohkean ja kovan kaverin ilman minkäänlaista häpeää tai pelkoa. Se toimi erinomaisena lääkkeenä, joka sivuvaikutuksena toi aggressiivisen käytöksen sekä muistinmenetykset. Olinkin aina tappelemassa ja liityin mukaan jengeihin joiden ainoana tavoitteena viikonloppuisin oli tapella ja dokata ja herättää pahennusta. Tunsin olevani todella kova kaveri. Ja sitä kai tahdoinkin, ilman alkoholia en siihen pystynyt silloinhan olin vain pelokas ja ujo nuori joka ei turhia puhunut. Noilta ajoilta poliisit tulivat hyvin tutuiksi ja alkoholista tuli pian joka viikonloppuinen lääke, eivätkä jatko-opinnot enää maistuneet. Piti päästä töihin nopeasti, sillä kohta täyttäisin 18 vuotta ja tarvitseni rahaa hurjiin baarieritoihin jotka odottivat minua.

Muutaman vuoden päästä seurustelusuhteeni päättyi järjettömän häiriökäyttäytymiseni takia joka oli suoraan johdannainen liiallisesta alkoholinkäytöstäni. Sain myös ensimmäisen työpaikan josta sain potkut ennen koeajan loppumista liiallisen "sairastelun" takia. Tuolloin sain myös tuomion törkeästä pahoinpitelystä, yhdyskuntapalvelua. Äiti oli varmaan todella ylpeä pojastaan. Kun baarien ovet aukenivat meille, koko muu ympäröivä maailma katosi ja aina sisältö elämässäni tuli olemaan pääkaupunkiseudun yöelämä. Kannabis oli jo ollut jonkin aikaa voimakkaasti mukana kuvioissa, mutta kuitenkin useimmiten viikonloppuisin. Muisti alkoi lähteä yhä useammin rankan yhteiskäytön seurauksena. Enkä enää hallinnut yhtään tekemisiäni. Sain kait jotain pätkätöitä josta sain sen verran pimeästi rahaa, että pystyin sossurahojen ja niitten avulla juhlimaan kuun jokaisen viikonloppuna molempina päivinä.

Seuraava vaihe olikin sitä voimakkaat hallusinogeenit eli LSD ja taikasienet. Huh, maailma kieppui noina aikoina voimakkaitten aistiharhojen tanssittamana ja alkoholin puhaltaessa lisää tuulta purjeisiin. Todellisuuden ja harhan raja alkoi hämärtyä. Tuon kieputuksen jälkeen löysin mielestäni jotain enemmän minulle sopivaa, jotain mikä teki minusta pelottoman rohkean ja itsevarman. Amfetamiinin. Siinä vielä parempi lääke minun ahdistukseeni ja pelkoihin kuin alkoholi. Muistin illoista kaiken ja olo oli voittamaton ja peloton. Uskalsin lähestyä tuolloin vastakkaista sukupuoltakin hyvin itsevarmoin elkein, eivätkä tytöt juosseet heti karkuun kännistä mölinää. Olin alkuun hyvin onnellinen siitä ettei minun tarvinnut enää juoda alkoholia poistaakseni pelkoja ja ollakseni itsevarmempi, minulla oli paljon parrempi lääke. Niin ainakin luulin.

Kun täytin 19-vuotta paras ystäväni kuoli baari-illan jälkeen vanhempieni kotiin amfetamiinin ja alkoholin yhteisvaikutuksesta, sydän kuulemma ei kestänyt. Päätin tuolloin etten koskaan enää käytä piriä. Sain työpaikan ja aloin urheilemaan kovasti, kuntosalia ja lenkkeilyä yms. Aloitin myös muutaman koulun, molemmat lopetin kesken. Yhdestä erotettiin väliaikaisesti kun olin tullut kännissä tunnille, en koskaan enää palannut sinne. Sain toisen tuomion, taas pahoinpitely josta minulla ei ollut minkäänlaista muistikuvaa. 120tuntia yhdyskuntapalvelua. Muutimme äitin ja siskoni kanssa toiselle paikkakunnalle ja äiti tapasi uuden miehen. Mun sekoilu vaan paheni ja paheni. Onneksi armeija tuli

vuonna 2001 vastaan ja kuvittelinkin että se rauhoittaisi viimeistään mut. Alkuun se rauhoittikin, viikot armeijassa ja kun viikonloppuisin pääsi lomille polteltiin ystävien kanssa pilveä ja jumitettiin. Ei paljoa tullut dokailtua siihen aikaan. kolmen kuukauden jälkeen tutustuin armeijassa ystävään joka tykkäsi juhlia Helsingin yössä minulle tuttuun tyyliin. Huumeet tulivat taas mukaan kuvioihini. Viikonloput meni useimmiten reiveissä amfetamiinin ja extacyn voimilla, armeijaan palailtiin aina lähinnä lepäilemään ja polttelemaan pilveä. Olin laivastossa joten meno ei ollut ihan niin hektistä kuin kurkkusalaateilla. Karkasin kolmesti armeijasta humalapäissäni iltalomien jälkeen. Kiivettiin yöllä aidan yli ja lähdettiin paikalliseen yöelämään tutkimaan menoa. Seurauksena karkailuista oli sotaoikeus ja sotilasarvosana huono. En kyllä tainnut muutenkaan olla mikään mallisotilas.

Kun sitten armeija viimein loppui räjähti pankki lopullisesti. Alkoi raivokas viikonloppujuhlinta. Etkoilta bileisiin, ja bileistä aamubileisiin ja välillä käytiin niistämissä lisää piriä ja syömässä essoja ja juomassa gammaa ja taas jaksettiin jatkaa juhlintaa. Ei tarvinnut nukkua eikä syödä. Juhlinta vaati rahaa, joten päätin alkaa myydä huumeita, joka olikin aika tuottoisaa hommaa ja siinä samassa oma käyttöni alkoi olla arkipäiväisempää. Tätä taisi jatkua vuoden verran, kunnes poliisit päättivät pistää pisteen pelleilylleni ja nappasivat minut eräitten bileitten jälkeen. Olin juuri palaillut Tukholmasta muutaman päivän klubikerrosta ja olin päätenyt porukoilleni nukkumaan, missä tuolloin vielä asustelin. Päiväksi koppiin ja kuulusteluihin ja kotiin. Silloin päätin etten enää käytä huumeita koskaan. Seuraavana viikonloppuna olin taas aivan yhtä keitaalla kuin aina ennenkin.

Muutin omaan asuntoon ja lähdin opiskelemaan. Kävin muutaman vuoden koulussa ja välillä töissä ja viikonloput juhlin samaan malliin. Sain 2003 kesällä tuomin huumausainerikoksestani, 200 tuntia yhdyskuntapalvelua. Kävin tuollin koulussa, ja töissä sekä viikonloppuisin yhdyskuntapalvelussa. Aina kun kerkesin olin taas vahvasti päihtyneenä Helsingin klubeilla. Noihin aikoihin olin jo kerennyt käyttää läpi kaikki mahdolliset huumeet ja tutkimuskemikaalit lukuunottamatta heroiniä. Suoneen en koskaan laittanut, siinä meni minun rajani. Aloin ihan tosissani pyrkiä eroon huumeista ja pistinkin välit poikki kaikkiin ns. ystäviini sekä alion taas urheilemaan, joogasin monta kertaa viikossa. Yritin myös olla juomatta, joka ei aina ihan onnistunut. Pääsinkin lopulta eroon huumeista muuten paitsi kannabista ja alkoholia (jonka myös lasken huumeeksi) lukuunottamatta.

Muutin lopulta myös pois Helsingistä. Henkinen tilani oli huumeittenkäytön jäljiltä aivan romuna, ahdisti ja pelotti tuhat kertaa enemmän kuin koskaan ennen, minusta oli tullut myös hyvin vainoharhainen ja ajatukseni olivat sekaisin. En pystynyt elämään normaalia elämää. Tuntui että minulla ei ollut ystäviä, ei ketään kenen puoleen olisin voinut kääntyä. Olin polttanut kaikki sillat takanani käyttöajanani, ja henkisen huonovointini takia en pystynyt luomaan uusiakaan ystävyyssuhteita. Palasin lopulta siihen porukkaan joka poltteli vain pilveä, jonka olin jättänyt taakseni muuttaessani Helsinkiin. Yksinäisyys ajoi niihin paikkoihin, ei halu polttaa pilveä, joksi se lopulta taas muuttui. Polttelin lähes päivittäin ja taas jäi koulut ja urheilut. Tätä jatkui muutaman vuoden. Alkoholi ei enää sopinut minulle millään tavalla, huumeet olivat vienyt minulta viimeisenkin toleranssinrippeen mitä minulla oli ollut. En pystynyt juomaan ollenkaan, heti minulta lähti muisti ja sannahtelin jo hyvin pienistä määristä. Muutuin sekavaksi ja aggressiiviseksi, silti join. Jossain vaiheessa join taas paljonkin, vierotusoireisiin ja henkiseen helvettiin johon olin ajanut itseni. Yhtä ainoata juoma kertaa en muista noilta ajoilta, että muistaisin jotain. Ja koskaan ei kehuja tullut käytöksestäni.

Olisin varmaan jatkanut juopottelua ja pilven polttoani, ellei uusi tyttöystäväni olisi astunut kuvioihin. Hän sai minut tajuamaan ettei tämä oikeasti ole ihmisen elämää ja että tämä ei todennäköisesti pääty hyvin ellen hae apua. Hakeuduinkin lopulta A-klinikan asiakkaaksi jossa jonkin aikaa kävin juttelemassa tilanteestani heikoin tuloksin. Katkolle lähdin omasta aloitteestani 2005 kesällä, josta siirryin Kalliolan Myllyhoitoon kuudeksi viikoksi. Tämä reissu toi minulle n. 9 kuukauden täyden raittiuden, tukihenkilön ja aa-ryhmien avulla. En tosiaan olisi pysynyt raittiina ilman niitä. Kunnes sitten taas retkahdin ja ryhmät ja tukihenkilö jäi. Puolivuotta yritin omin voimin ratkaista alkoholi/huumeongelmaani, mutta ei sillä ajanjaksolla tainnut yhtäkään viikkoa pidempää raitista jaksoa olla. Tuolloin tajusin että omin voimin en pärjää, minun päihdeongelmaani en ratkaise koskaan minä itse. Tarvitsin jotain muuta. Hakeuduin taas AA/NA-ryhmiin ja sain taas puolen vuoden raittiin pätkän. Ja sen jälkeen olen pyrkinyt käymään ryhmissä, mutta siltikään en ole saanut kuukautta pidempiä raittiuksia. Suurinpiirtein niin se menee kuukausi ja retkahdus.

Vielä minulla on uskoa ja halua täyteen raittiuteen. Matka vaan välillä tuntuu toivottoman pitkältä ja kiviseltä, mutta muuten oloni tänä päivänä on ruhtinaallinen verratessa esim. kolmen vuoden takaiseen tilaani.

Voimia kaikille muille samojen ongelmien kanssa painiskeleville..
Älkää yrittäkö yksin, niin saatatte onnistua...

Nimimerkki:

Anonyymi

link

Lähde verkko-osoite: <https://paihdelinkki.fi/fi/tarinat/lue-tarinoita/huumeet-ja-laakkeet/tarina-ujosta-pojasta-0>